

Arrest

nr. 186 799 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 2016.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 17 november 2016 met referentienummer REGUL 65840 houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JELIC, die *loco* advocaat M. EL KAROUNI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 2016.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe is gehouden op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de voorwaarden voor toewijzing van de vordering kennelijk niet zijn vervuld (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 16 juni 1998, nr. 74.288). Te dezen staat men voor zulk een geval.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen.” (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 februari 2017 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 14 maart 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 januari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat zij de kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen tijdig heeft ingediend. VzP stelt dat zij in het bezit is van een bewijs dat de aangetekende zending op 13 december 2016 werd verstuurd en dat er zich een probleem zal hebben voorgedaan bij Bpost.”*

3.2 Artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief, waarbij aan de verzoekende partij een afschrift van de nota met opmerkingen werd gezonden, de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier en aan de verzoekende partij de termijnen werden meegedeeld voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en, desgevallend, voor het indienen van een synthesememorie, op 9 december 2016 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat M. EL KAROUNI, Willemsstraat 14/308, 1210 BRUSSEL. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift. Uit de gegevens van het online opvolgingssysteem van Bpost blijkt dat deze aangetekende brief op 12 december 2016 werd aangeboden, maar dat bij afwezigheid van de bestemming een bericht werd gelaten in de brievenbus. *In casu* was de laatste nuttige dag voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen 19 december 2016. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 27 december 2016 een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen heeft ingediend, *i.e.* buiten de in voornoemd artikel bepaalde termijn. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

Van de sanctie voor het niet tijdig indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, namelijk de vaststelling dat het vereiste belang ontbreekt, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een kennisgeving in te dienen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

3.3 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat *“zij in het bezit is van een bewijs dat de aangetekende zending op 13 december 2016 werd verstuurd”* en dat *“er zich een probleem zal hebben voorgedaan bij Bpost”*, merkt de Raad – onder verwijzing naar hetgeen sub punt 3.2 van voorliggend arrest wordt gesteld – op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers dat de kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen door de verzoekende partij op 27 december 2016 en niet op 13 december 2016 werd verstuurd. De Raad wijst er bovendien op dat uit de gegevens van het online opvolgingssysteem van Bpost blijkt dat de brief, waarbij aan de verzoekende partij de termijnen werden meegedeeld voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en, desgevallend, voor het indienen van een synthesememorie, op 21 december 2016 werd afgehaald in het postkantoor te Sint-Joost-ten-Node. Gelet op het feit dat het door de verzoekende partij neergelegde afgiftebewijs van een

aangetekende zending dateert van 13 december 2016, *i.e.* vooraleer de brief van 9 december 2016 werd afgeleverd aan de verzoekende partij, kan voormeld document dan ook onmogelijk het afgiftebewijs betreffen van de aangetekende zending waarin de verzoekende partij de griffie in kennis stelt dat zij in onderhavige zaak al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen.

Aangezien de verzoekende partij *in casu* binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn geen kennisgeving om al dan niet een synthesesememorie neer te leggen heeft ingediend en de verzoekende partij verder niet aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een kennisgeving in te dienen, kan van de sanctie voor het niet tijdig indienen van een kennisgeving om al dan niet een synthesesememorie neer te leggen niet worden afgezien. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU